

Kari Hotakainen: Satukirja
Kuvittanut Priit Pärn.
Wsoy 2004

Ei ihan perinteisiä satuja

Kari Hotakaisen Satukirja on varsinainen pläjäys kaikkea sellaista, jota ei ensikädessä satukirjaan välttämättä yhdistäisi. Maailma syntyy Pakilan Teboililla, Isä työntää männynneulasen sydämeensä, pieneltä pojalta puuttuu pää, enkeli josta tuli Ronkeli ja lukuisia muita ”satuja”. Saduiksi näitä on ensilukemalta toisesta vaikeaa mieltää, varsinkin jos lähdetään siitä, että aina ennen saduissa on ollut ainakin onnellinen loppu, jos ei mitään muuta.

Joistakin Hotakaisen saduista tulee mieleen leikki, jota lapsena leikittiin. Jokainen sanoo sanan, ja yhden pitää tehdä kaikista sanotuista sanoista tarina, jonka lopputulos voi olla aivan mitä vain. Muutamissa kirjan saduissa on vähän tätä piirrettä. Jotkut saduista ovat ehjiä ja ymmärrettäviä kertomuksia, toisista en ymmärtänyt mitään. Mietin, että jos aikuinen ei ymmärrä, kuinka lapsi sitten ymmärtää, mutta ehkä en enää muista kuinka lapsen mieli ja logiikka toimii. Toisaalta taas melkein kaikissa kirjan saduissa on kuitenkin huumoria, joka tekee niistä kutkuttavia ja helposti lähestyttäviä.

Satukirjan kuvituksen suhteen tavat ja tottumus meinasivat tehdä tenän. Mm. perinteisiin Rudolf Koivun kuvituksiin tottuneelle Priit Pärnin kuvitus tuntui äkkiseltään kovin oudolta. Kuvitus luo paikoin irstaan ja pelottavan vaikutelman. Sen vuoksi hämmennyin, kun luin kirjaa ensimmäisen kerran; Satukirjan kuvitus rikkoo omia tottumuksiani siitä, millainen satukirjan kuvituksen tulisi olla.

Täytyy sanoa, että Hotakaisen Satukirja on kaikkienensa vaikuttava. Sadut ovat erilaisia ja rikkovat omia lukutottumuksiani satujen suhteen, mutta en kuitenkaan koe sitä mitenkään pahana. Näinhän sitä genreä uudistetaan. Satukirjassa on satuja joista pidin ja satuja joista en pitänyt, mutta niinhän se on aina. Parhaiten mieleen jäi kuitenkin kirjan kuvitus, jota ei ihan heti unohda. Se rikkoo tottumuksiani sen verran, että sitä joutuu sulattelemaan jonkin aikaa. Kaiken kaikkiaan hassuinta oli se, että en ole koskaan aikaisemmin satuja lukiessani joutunut miettimään, ymmärsinkö sen mitä luin.

Maria Loikkanen